

Φύγεεεεε....

Η πρώτη εικόνα που μου ήρθε στο μυαλό μόλις είδα το βίντεο με τον Μαθητή να φωνασκεί στην καθηγήτρια του, ήταν η εικόνα από το γνωστό σποτ με το αγοράκι που οδηγούσε στην παραλία το αυτοκίνητο του, σταμάτησε μπροστά στο κοριτσάκι και άρχισε να ουρλιάζει για να φύγει από μπροστά του. «Φύγεεεεε...» γιατί εδώ έτσι ακριβώς είχε δει τον μπαμπά του να κάνει όταν βρέθηκε σε μια δύσκολη κυκλοφοριακή κατάσταση.

Πάμε στον μαθητή τώρα. Θα συμφωνήσω φυσικά με την τήρηση των κανόνων και των ορίων, πάντοτε με παιδαγωγικά κριτήρια βέβαια μια και μιλάμε για σχολείο. Ας μην φοβόμαστε να το κάνουμε, έχοντας πάντα κατά νου την δια-παιδαγωγή του μαθητή και όχι με «εκδικητικές» διαθέσεις. Εξάλλου, το «ορθόν» νομίζω και φαντάζομαι και οι περισσότεροι από μας είναι, ο μαθητής να έρχεται στο σχολείο για να αποκτήσει γνώσεις, δεξιότητες επαγγελματικές και δεξιότητες ζωής το κυριότερο, αλλά και να διαμορφώσει χαρακτήρα, αθλητικές και πολιτιστικές αναζητήσεις, να αναπτύξει σχέσεις να κοινωνικοποιηθεί να πολιτικοποιηθεί να δραστηριοποιηθεί και πολλά άλλα...και να δώσει...όσοι έχουν περάσει από αίθουσα ξέρουν τι μας έχουν δώσει οι μαθητές με την ζωντάνια των νιάτων τους, τον αυθορμητισμό τους, την αγνότητα της σκέψης (ειδικότερα στις μικρές ηλικίες), την ένταση των συναισθημάτων τους (στην εφηβεία και όχι μόνο) ακόμη και από το στυλ τους έχουμε δανειστεί (οι πιο νεάζοντες) γιατί όχι... Όμως, για να μην ξεχνιόμαστε, την εκπαίδευση των μαθητών στο σχολείο την κάνουν οι εκπαιδευτικοί. Αυτό θεωρώ πως είναι το «ορθόν» και όχι το αντίστροφο. Την εκπαίδευση των εκπαιδευτικών και την μετεκπαίδευση, τα αρμόδια εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα προγράμματα σπουδών καταρτίζονται από τους αρμόδιους φορείς, τα σχολικά εγχειρίδια και τα βιβλία το ίδιο...και πάει λέγοντας... (για να μη μακρηγορώ..)

Θα μπω λίγο στα βαθιά τώρα... τι από τα παραπάνω ισχύει; Ας πάρουμε τον «μαθητή» έναν οποιονδήποτε μαθητή, και ας θέσουμε το ερώτημα: «ποιος από τους παρακάτω φορείς αποτελεί αξιόπιστο πρότυπο διαμόρφωσης συμπεριφοράς; α) Ο γονέας; β) Ο δάσκαλος; γ) Ο Ποδοσφαιριστής Α δ) Ο Νομπελίστας Β (και ο κατάλογος μπορεί να είναι μακρύς... Έχω την αίσθηση πως στο σύνολο των απαντήσεων ο δάσκαλος θα είναι στις τελευταίες επιλογές.

Πάμε σε άλλο ερώτημα: «Ποια θεωρείται ως πιο αξιόπιστη πηγή γνώσεων» α) Το σχολείο β) το διαδίκτυο γ) την τηλεόραση δ) Συγγενείς (και εδώ ο κατάλογος μπορεί να είναι μακρύς...) Επίσης και εδώ έχω την αίσθηση πως η απάντηση «Το σχολείο» θα είναι σε μια από τις τελευταίες θέσεις.

Ας δούμε κανα δυο ερωτήματα ακόμη: «ποιος είναι ο ρόλος του σχολείου» α) Η Μόρφωση; β) Η απόκτηση γνώσεων; γ) η απόκτηση δεξιοτήτων; δ) Η εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση; (μακρύς ο κατάλογος, την απάντηση ας την δώσει ο καθένας μόνος του)

Ενώ στην ερώτηση «τι χρειάζεται για να βρεις δουλειά;» α) Απολυτήριο – πτυχίο; β) Μέσον; γ) Κεφάλαιο; δ) Τύχη; ε) Άγιο; (και εδώ ο κατάλογος είναι μακρύς). Εδώ βέβαια η απάντηση είναι αυτονόητη, το (α) «Απολυτήριο – Πτυχίο»

Θα ήθελα τελειώνοντας να δούμε μαζί και μερικές «εικόνες», από αυτές που δεν καταγράφουν τα κινητά, από την (ανεστραμμένη) πραγματικότητα που τείνει να αντικαταστήσει το «ορθόν».

1. Ένας μαθητής φωνάζει και απειλεί, γιατί έτσι έχει δει να κάνει κάποιος από τους γονείς του και έχει αποτέλεσμα. (Οι απουσίες σβήνουν, οι βαθμοί μεγαλώνουν και ο ίδιος μπορεί να γίνει και πρόεδρος του 15μελούς)
2. Ένας μαθητής φωνάζει και απειλεί (κυρίως ότι θα κάνει κατάληψη) και έτσι εξασφαλίζει για όλη την υπόλοιπη μαθητική ζωή του την ατιμωρησία και μια αναπαυτική θέση στο γραφείο (ενός φανταστικού) Διευθυντή δίπλα από τους ατομικούς φακέλους των καθηγητών.
3. Ένας μαθητής (ο ανωτέρω) που φωνάζει και απειλεί μπορεί (δεν ξέρω) να έχει και την στήριξη διαφόρων κομματικών ιθυνόντων (διαφόρων επαγγελματιών που κατάφεραν όμως να εκλεγούν σε έναν κομματικό μηχανισμό) και έτσι αποκτούν τον τίτλο του «αγωνιστή» που θα πρέπει να έχει λόγο στην διαμόρφωση ακόμη και των προγραμμάτων σπουδών.
4. Ένας μαθητής με το κινητό αναπόσπαστο κομμάτι της ύπαρξης του, γιατί άλλωστε... «η μόνη αλήθεια είναι το κινητό» και για να μπορεί να αποδείξει με ακρίβεια ανά πάσα στιγμή την «αλήθεια» του στιγμιότυπου του χιλιοστού του δευτερολέπτου (εικόνες) ή του 1-2 λεπτών (βίντεο). (Οι αναλυτικές περιγραφές άλλωστε σήμερα είναι ανεπίτρεπτο...) το twitter δεν τις δέχεται...
5. Ένας καθηγητής με το κινητό αναπόσπαστο κομμάτι της ύπαρξης του, γιατί άλλωστε... «η μόνη αλήθεια είναι το κινητό» για την αξία των μετοχών του ή για τη διευθέτηση άλλων εξωσχολικών δραστηριοτήτων την ώρα του μαθήματος, γιατί στο Δημόσιο «ήρθε για να αράξει μια και δεν ξέρουμε τι τράβαγε όταν ήταν στον ιδιωτικό τομέα...»
6. Ένας καθηγητής που δεν έχει μετεκπαιδευτεί τα τελευταία 25 χρόνια από τότε που διορίστηκε, όχι με δική του ευθύνη, με αποτέλεσμα να τον ξεπερνά ακόμη και η «αλήθεια» του facebook, στο οποίο όμως έχει

πλήρως ενημερωμένο λογαριασμό με κάθε λεπτομέρεια από τις δραστηριότητες του.

7. Ένας καθηγητής (και αντίστοιχα ένας Μαθητής) που αγωνιά να εξασφαλίσει τα προς το ζειν και που έχει να αντιμετωπίσει τις εισπρακτικές που τον παίρνουν ασταμάτητα για να «τακτοποιήσει για το καλό του» το κόκκινο δάνειο για το σπίτι του, «αλλιώς η τράπεζα θα αναγκαστεί να προχωρήσει σε πλειστηριασμό)
8. Αμ το άλλο; Όλοι στις μέρες μας είναι «δάσκαλοι» και μάλιστα πλασάρουν αυτή τους την ιδιότητα με όρους μάρκετινγκ, αστέρων της διδασκαλίας ή ότι άλλο, τιμώντας έτσι το έργο της διδασκαλίας, εκτός από τον καθ ύλην αρμόδιο «Δάσκαλο». Μήπως πρέπει να αρχίσει και ο δάσκαλος να «διαφημίζει» το λειτούργημα του;

Όμως ένα λεπτό, πριν ορμήξετε (σαρκοβόρο πλήθος), όσες τέτοιες περιπτώσεις και αν αναφέρω, είναι (ευτυχώς ακόμη) η μειοψηφία που δεν μπορεί να αμαυρώσει την υπέροχη νέα γενιά και όσους μοχθούν μαζί τους μέσα και έξω από την τάξη και την υπόληψη των εκπαιδευτικών, των αφανών ηρώων της τάξης που δίνουν την ύπαρξη τους και πολλές φορές και τη ζωή τους για να προσφέρουν όσα μπορούν περισσότερα στους μαθητές τους. Είναι αυτοί που κρατούν τη σημαία στην άγωνα γραμμή, στην παραμεθόριο, στο σχολείο της γειτονιάς, σε κάθε γωνιά αυτής της χώρας. Και η αμοιβή τους;; άστο... ευτυχώς που ο ήρωας Δάσκαλος ζει με πνεύμα, αέρα κοπανιστό και πάνω απ όλα με την ικανοποίηση πως προσέφερε την ψυχή του στο μαθητή του και εισπράττει την ευγνωμοσύνη του και το φωτεινό χαμόγελο του, όταν τον συναντά μετά από χρόνια στο δρόμο, για όλα όσα του έδωσε.

Ραντεβού την επόμενη φορά, που θα δημοσιευθεί το βίντεο με εικόνες σαν αυτές που περιγράφω παραπάνω, με κάποιον από τους «ήρωες» της τάξης να ουρλιάζει «φύγεεεε...» σε κάποιον από αυτούς που προσπαθούν να καθιερώσουν την «ανεστραμμένη εικονική πραγματικότητα» ως το «ορθόν». Και η στιγμή αυτή δεν θα αργήσει..